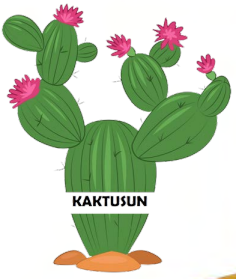
Klasiklerle TANIŞIYORUM

Pollyanna

Doğan Egmont

Edebiyatın sevilen klasikleriyle ilk buluşma...

Pollyanna mutluluk oyunu ile yaşama sıkı sıkı tutunmanın sırlarını çevresiyle paylaşıyor. Hayata bir de Pollyanna'nın gözlerinden bakmaya ne dersiniz?

Dünya edebiyatının sevilen klasiklerinden ***Pollyanna*** rengarenk çizimler eşliğinde akıcı bir anlatımla hayat buluyor.

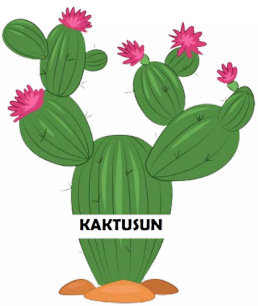
Klasiklerle Tanışıyorum serisi dünya edebiyatının tanınmış eserlerini genç okurlara yönelik bir anlatım ve tasarımla yeniden yorumluyor.

THG
908884
NPG
2018

ISBN 978-605-09-3976-7
sertifika no: 11940
Tavsiye Edilen KDV'siz Satış Fiyatı
₺13,89

Doğan Egmont

Klasiklerle TANIŞIYORUM

Klasiklerle Tanışıyorum - Pollyanna
Özgün adı: *Classicini - Pollyanna*

Eleanor Hodgman Porter'ın Pollyanna *adlı eseri temel alınmıştır.*
© 2015, Edizioni EL S.r.l., Trieste Italy

Anlatan: Sabina Colloredo
Kapak ve iç resimler: Barbara Bongini

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.de.com.tr

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

5. Baskı / İstanbul, 2019
ISBN: 978-605-09-3976-7
Sertifika no: 11940

Çeviri: Ceylan Özçapkın
Yayına hazırlayan: Bahar Ulukan
Kapak uygulama: Eda Ayhangil
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar/İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak kopyalanamaz veya yayınlanamaz.

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Eleanor H. Porter'ın ünlü eseri

Pollyanna

Anlatan: Sabina Colloredo

Doğan Egmont
Okumak gelecektir.
www.de.com.tr

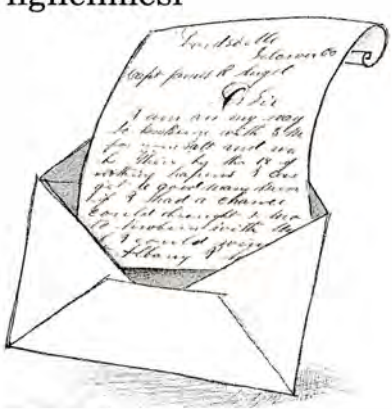

BİRİNCİ BÖLÜM
KİMSESİZ ÇOCUK

BAYAN POLİ elindeki mektubu yüzünde endişe dolu bir ifadeyle okudu. Mektup, yıllar önce kaybettiği kız kardeşinin eşinin vefatını haber veriyordu.

Ancak onu asıl üzen bu değil, on bir yaşındaki yeğeninin şimdi annesiz babasız kalmış olmasıydı. Küçük kızın tek akrabası artık Bayan Poli'ydi, bu yüzden onunla kendisinin ilgilenmesi gerekiyordu.

"Nancy!" dedi sert bir sesle mutfağa girerken.

"Evet, hanımefendi!" diye cevapladı ev işlerine bakan yardımcısı Nancy.

"Yeğenim Pollyanna Whittier artık burada kalacak."

"Küçük bir kız mı geliyor buraya? Ne kadar güzel bir haber!"

Bayan Poli ciddileşti. "Fazla heyecana kapılma lütfen Nancy. Şimdi git ve tavan arasındaki odayı hazırla."

"Ama oradan çok daha rahat odalar var! O oda evin en kullanılmayan yerinde. Ayrıca kışın buz gibi, yazın da çok sıcak oluyor!"

"Yeter artık Nancy. Talimatlarımı sorgulama ve işe koyul," dedi Bayan Poli buz gibi bir sesle.

Nancy elinden geleni yapmak için harekete geçti: Odanın dört bir yanına dağılmış tozlu kutuları topladı, tepeden tırnağa temizlik yaptı ve bahçeye bakan pencereleri sonuna kadar açtı.

Her işi hallettikten sonra şöyle bir etrafa bakındı. Ama içi hüzünle dolmuştu.

"Hiç uygun değil bu oda," diye mırıldandı.

Artık oradan uzaklaşmak istediği için Bahçı-

van Tom'un yanına koştu. Yaşlı adam bahçedeki yabani otları yoluyordu.

"Bayan Poli'nin kalbi taş kesmiş sanki!" diye bağırdı. "Yeğeni yetim kaldı, güya küçük kızı avutacak, oysa onu tavan arasına kapatıyor!"

"Bayan Jeni'nin kızından bahsediyorsun, değil mi? Annesi bir melekti! Tanıdığım en cömert ve neşeli kadındı! Ne yazık ki..."

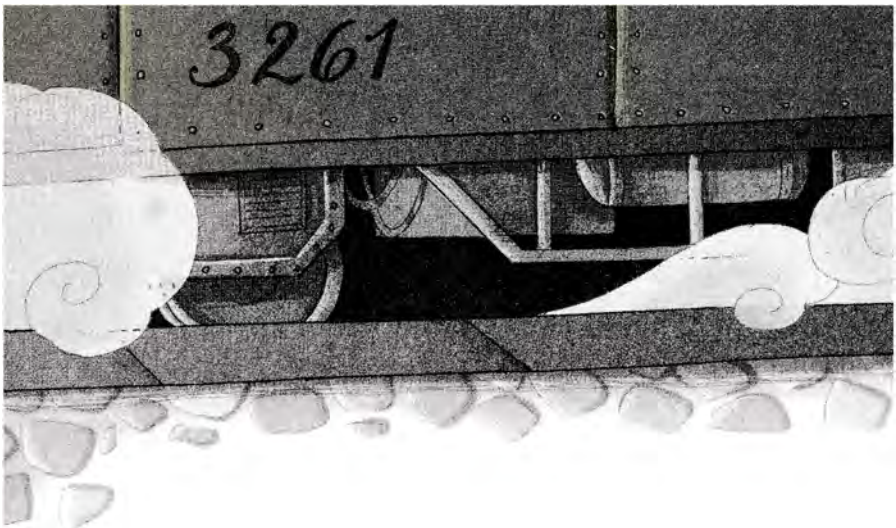
"Ne oldu?" diye sordu Nancy merakla.

"Bayan Jeni ailesinin karşı çıktığı bir adamla evlendi. Ona baskı yapmalarına rağmen sevdiği adamı bırakmadı. Evlendikten sonra güneye yerleştiler ve ailesi bir daha onunla görüşmek istemedi."

"Ne biçim insanlar var! O kıza ihtiyacı olan şefkati ben göstereceğim!" diye bağırdı Nancy. "Bayan Poli soğuk ve huysuz biri! Belli ki bugüne dek hayatında kimseyi sevmemiş!"

"İşte bunda yanılıyorsun," dedi Tom birden.

"Gerçekten mi? Anlatsana lütfen, hadi ne olur!"

“Hayır, yapamam, ısrar etme.”

Nancy adamın uzaklaşmasını izlerken “Ne çok sır var,” diye geçirdi içinden.

Nancy kendi yeğeni geliyormuş gibi heyecanlanarak erkenden tren garına gitti. Tren gara girdikten sonra, oradan oraya koşturup inen yolcuların arasında küçük kızı aramaya başladı.

Sonunda, kocaman mavi gözleriyle, kaybolmuş gibi etrafına bakınan, sarı saçları örgülü küçük bir kız gördü. Kız, kırmızı pötikare bir elbise giymişti.

Nancy, “İşte orada!” diye haykırdı faytonla tren istasyonuna gelirken ona eşlik eden Tim’e. Tim, Bahçıvan Tom’un oğluydu.

"Bayan Pollyanna?" diye sordu Nancy, kıza yaklaşarak.

Bir anda yumuşacık, hoş kokulu iki ince kol kadının gövdesini sarıverdi.

"Seninle tanıştığım için o kadar mutluyum ki!" diye haykırdı küçük kız. "Tam hayal ettiğim gibisin!"

Nancy biraz utanarak kıza valizlerinin nerede olduğunu sordu.

"Bu fişle valizlerimi alabiliriz. Hepsini yardım derneğindeki teyzeler akıl etti. Onlar çok iyi in-

sanlar, biliyorsunuz, babam...” Küçük kız duraksadı, çenesi titremeye başlamıştı, sonra hızla toparlandı ve konuşmaya devam etti. “Ama şimdi burada olmaktan çok memnunum!”

Pollyanna aralıksız konuşuyordu. O sırada Nancy, biraz şaşkın bir halde, küçük kızı faytona doğru çekiştiriyordu.

“Ah, tatlım! Ben de çok memnunum seni tanıdığıma, ama şimdi gitmemiz gerekiyor yoksa geç kalacağız.”

“Gideceğimiz ev nasıl? Bir dağın tepesinde, değil mi?”

“Evet. Harrington Köşkü bahçeyle çevrili, büyük ve çok güzel bir ev. Kasabaya da çok yakın.”

“Ah, Poli Teyze ne kadar mutluyum! Beni yanına aldığın için sana çok teşekkür ederim!”

“Ama... Yanlış anladın küçüğüm. Ben Bayan Poli değilim. Benim adım Nancy, onun yardımcısıyım!”

Pollyanna’nın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. “Ger-

çekten mi? Neyse, önemli değil! Nasıl olsa az sonra teyzemle de tanışacağım, öyle değil mi? Sen ve ben arkadaş oluruz Nancy! Hatta olduk bile! Dernekteki teyzeler bana dediler ki..."

Nancy heyecanla dolup taşan bu küçük kızı dinlerken, zavallıcığı bekleyenleri düşünüyor ve içi parçalanıyordu: huysuz bir teyze ve yapayalnız geçecek kasvetli günler.

Bayan Poli kitap okuyordu ki birden kapı sonuna kadar açıldı. Küçük kız ışıldayan bir gülümsemeyle içeri girdi ve teyzesinin boynuna atladı.

"Teyze, teyzeciğim, buraya geldiğim için ne kadar mutluyum bilemezsin!" diye haykırdı Pollyanna.

"İyi," dedi Bayan Poli buz gibi bir sesle. Kızın onu rahatsız eden coşkusunu bastırmaya çalıştı. "Yalnız biraz daha dik durmaya çalış Pollyanna, yüzünü zor görüyorum."

"Zaten görecek pek az şey var. Çillerim yüzünden pek de güzel olduğum söylenemez. Üstümde-

kilere gelince, siyah giysim hiç yok, hatta zavallı babacığımın cenazesinde bile..."

Bayan Poli aniden kızın sözünü kesti. "Eğer bu evde kalmak istiyorsan, hemen öğrenmen gereken bir şey var Pollyanna. Babandan bahsedilmesini istemiyorum."

Pollyanna şaşırdı ve tatlı tatlı gülümsemeye çalışan Nancy'ye baktı. "Nasıl istersen teyze."

"Haydi gel, sana odanı göstereyim."

Yumuşacık halılar ve canlı duvar kağıtlarıyla döşeli salonları geçerken Pollyanna bu muhteşem odalardan hangisinde kalacağını hayal etmeye çalıştı. Odanın büyüklüğü onun için hiç önemli değildi, içinde bu şahane divanlardan ve bir tablo veya ayna olması yeterliydi. Şimdiye dek bu türden eşyaları hiç olmamıştı ve hepsi çok hoşuna gidiyordu.

Merdivenleri çıktılar ve gittikçe daralan koridorlardan geçtiler.

Üstünde ipekli, güzel bir elbise olan teyzesi nihayet ahşap bir kapının önünde durdu.

"İşte geldik Pollyanna!" dedi Bayan Poli. "Nancy yerleşmene yardım edecek. Sonra görüşürüz."

Kız hayal kırıklığıyla etrafına baktı. Ona ayrılmış odada sadece ufak bir yatak, bir dolap, bir sürahi su ve birkaç havlu vardı.

Nancy kızın moralini düzeltmeye çalışarak aceleyle valizdeki üç beş parça eşyayı yerleştirmeye koyuldu.

"Bir şey söyleyeyim mi Nancy?" dedi Pollyanna uzun bir sessizlikten sonra. "Aslında odamda ayna olmadığı için mutluyum, böylece çirkin çillerimi görmek zorunda kalmayacağım. Tablo olmadığı için de mutluyum çünkü pencereden baktığımda dünyanın en güzel resmini görüyorum: ağaçlar, parıldayan nehir ve şu arkadaki çan kulesi! Harika, değil mi?"

"Evet küçüğüm, haklısın," dedi duygulanan Nancy. "Unutma, akşam yemeği saat altıda. Sakın geç kalma. Ben yemek hazır olunca zili çalacağım."

Pollyanna cevap vermedi. Dalları odasının penceresine kadar uzanan büyük meşe ağacını seyretmeye dalmıştı. Nancy gittiğinde, küçük kız pencereyi sonuna kadar açtı ve en yakın dala atladı. Sonra bir daldan diğerine atlayarak yere indi.

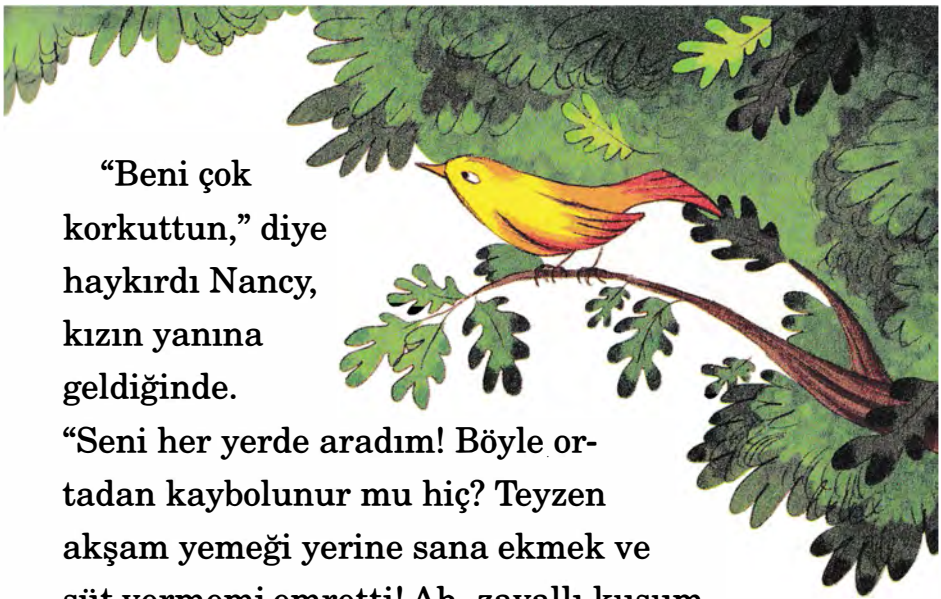
Önünde uzanan patika, tarlaları bölerek kayalık bir tümseğe çıkıyordu. Pollyanna o yöne doğru koşmaya başladığı sırada Nancy akşam yemeğinin hazır olduğunu haber vermek için zili çaldı.

Sandalyesinde dimdik oturan Bayan Poli parmaklarını masada tıkırdatarak bir süre bekledi.

"Başlayalım o zaman. Ben ona geç kalmamasını tembih etmiştim," dedi sonra Nancy'ye. "Pollyanna aşağı indiğinde ona bir parça ekmekle biraz süt verirsin. Böylece kurallara uymayı öğrenir."

"Bayan Pollyanna!"

Nancy nefes nefese koşarken, güneş tümseğin tepesindeki küçük kızın ardında batmaya başlamıştı.

"Beni çok korkuttun," diye haykırdı Nancy, kızın yanına geldiğinde. "Seni her yerde aradım! Böyle ortadan kaybolunur mu hiç? Teyzen akşam yemeği yerine sana ekmek ve süt vermemi emretti! Ah, zavallı kuşum benim, kim bilir gece nasıl acıkacaksın!"

Sonra kızın elini tuttu ve ikisi birlikte eve doğru yola koyuldular.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim Nancy. Sadece manzaraya bakmak istemiştim. Beni affettin mi?"

"Tabii ki küçüğüm. Ama sakın bir daha yapma."

"Beni almaya geldiğin için çok mutluyum, ne güzel birlikte yürüyoruz. Süt ve ekmek yiyeceğim için de mutluyum, mutfakta seninle olacağım için de."

"Galiba sen her şeyle mutlu oluyorsun!" diyerek gülümsedi Nancy.

"Oyun sayesinde!"

"Oyun mu?"

"Bu oyunu babam icat etmişti. Ben küçükken, oyuncak bir bebeğim olsun istiyordum. Babam da yoksullara yardım eden dernekteki teyzelerden benim için bir bebek istemişti, ama kutu geldiğinde içinden sadece koltuk değnekleri çıktı. İçinde bir not vardı; notta bir gün eninde sonunda bunların gerekli olacağı yazıyordu."

"Koltuk değnekleri mi? Hay Allah!"

"Babam oyunu işte o zaman öğretti bana. Bebek yerine koltuk değnekleri aldığımda üzüntüden ağlamak üzereydim. O ise bana, kötü durumlara bile olumlu tarafından bakmam gerektiğini anlattı. Böylece hayatta hep mutlu olabilir, her durumda mutlu kalabilirdim. O olayda da bana koltuk değneklerine ihtiyacım olmadığı için mutlu olmam gerektiğini anlatmıştı."

Pollyanna oyunun nasıl oynadığını anlatmaya devam ederken Nancy dikkatle dinliyordu. Bir yandan da içinden geçiriyordu: "Bu çocuk bir melek, tıpkı annesi için de söylendiği gibi."

İKİNCİ BÖLÜM
OYUN

GÜNLER GEÇİYOR, Bayan Poli yeğeninin tuhaflıkları üstünde düşünüp duruyordu. Küçük kızın aralıksız konuşmak dışında, daima her şeye karşı heyecan duymak gibi huyları vardı. Bayan Poli sonunda, teyzesi olarak, Pollyanna'nın daha *normal* olmasını sağlamanın kendi görevi olduğu sonucuna vardı ve çocuğun günlerini müzik, mutfak ve dikiş dersleriyle geçirmesine karar verdi.

"Her sabah saat dokuzda, kahvaltıdan hemen sonra, yanımda yarım saat kitap okuyacaksın. Sonra da senin için planladığım diğer aktiviteleri yapacaksın," dedi bir sabah yeğenine.

"Ama Poli Teyze, bana yaşamak için bir dakika bile kalmayacak mı yani?"

"Yaşamak mı? Ne demek istiyorsun? Bir şeyler yaparken de yaşamıyor musun zaten?"

"Ama teyze, *yaşamak* derken, insanın canı ne isterse onu yapmasından bahsediyorum. Mesela açık havada oyun oynamak, tepelere tırmanmak, Tom, Tim ve Nancy ile konuşmak. Sadece nefes almak yaşamak anlamına gelmez ki!"

Bayan Poli onu şaşkınlıkla dinledi. "Pollyanna, sen tanıdığım en tuhaf kızsın. Tabii ki hoşuna giden şeyleri de yapacaksın, ama bugüne dek düzgün bir eğitim almamış olduğun için bunu sana sağlamak benim görevim!"

Teyzesinin söyledikleri küçük kızı incitmişti. "Saygısızlık etmek istememiştim teyze. Sen benim annemin kız kardeşisin, benim gerçek teyzemsin. Seni ne kadar çok sevdiğimi tahmin bile edemezsin!"

Bayan Poli'nin sesindeki ciddi ton biraz yumuşadı. "Nancy'ye seni kasabaya götürmesini ve yeni giysiler almanızı söyledim. Çarşıya gideceksiniz.

Buraya getirdiklerinden daha derli toplu giysiler alırsın üzerine. Benim görevim..."

"Bu görev denen şeyin insanı mutlu eden hiçbir yanı yok mu acaba?" diyerek araya girdi Pollyanna.

Poli Teyze cevap vermek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Bazen yeğeniyle hiç tartışmamak daha iyiydi.

Pollyanna odasının boğucu havasında, çarşafların arasında dönüp duruyordu. Ay gökyüzünde belirdiği anda, teyzesinin sinek girmemesi için zorla kapattırdığı pencereyi sonuna kadar açtı ve gecenin mis kokulu taze havasını içine çekti. Dışarıda olmayı o kadar isterdi ki! Bir anda karar verdi. Bir palto kaptı ve penceresinin altında uzanan çatıya attı. Sonra kiremitlerin üstüne inip gelişigüzel uydurduğu yumuşak yatağın üzerine kuruldu ve keyifle içini çekerek tepesinde pırıl pırıl

parlayan yıldızları izlemeye koyuldu. Çevresinde hafifçe esen gece rüzgârıyla hemen uykuya daldı. Fakat kısa bir zaman sonra, çığlık sesleri ve yüzüne vuran bir el feneri ışığıyla yerinden sıçradı.

Çığlık teyzesine aitti: "Pollyanna! Burada ne yapıyorsun? Bir açıklama bekliyorum!"

Bayan Poli'nin aceleyle çağırdığı Tom ve Tim, çatıda yatan kızı görünce kıkırdamaya başladılar.

"Ah, teyzeciğim, seni korkuttuysam özür dilerim," dedi Pollyanna şaşkınlıkla gözlerini ovuştururken. "Oda o kadar sıcaktı ki uyuyamadım."

"Sen ne sorumsuz bir çocuksun! Ya çatıdan düşseydin? Tom! Tim! Aşağı inmesine yardım edin!" Bayan Poli tehditkâr bir sesle ekledi: "Bu geceliğine benimle yatacaksın."

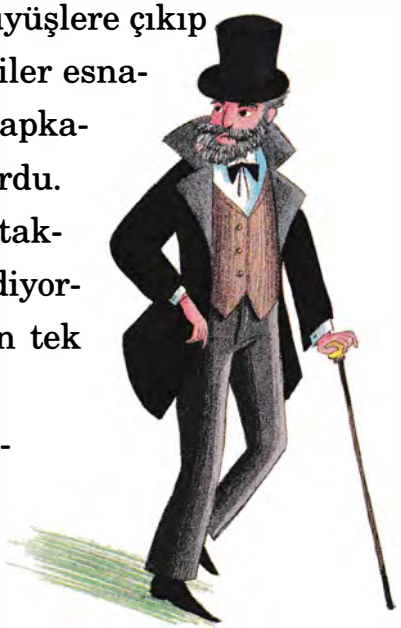
"Gerçekten mi Poli Teyze? Harika bir haber bu! Nihayet dernekteki teyzeler dışında ailemden biriyle uyuyabileceğim, aslında onlar da çok iyi ve cömert insanlar, ama..."

"Yeter Pollyanna! Saat geç oldu, yarın konuşu-

ruz!" diye haykırdı giderek sinirlenen teyzesi. Küçük kıza ne zaman ceza verse, kız bunu ödül gibi karşılıyordu.

Haftalar geçtikçe, yeğeninin aşırı coşkusundan usanan teyzesi, onu istediği gibi *yaşaması* için giderek serbest bırakmaya başladı.

Harrington Köşkü'nün çevresindeki sokaklarda Pollyanna'nın oynayabileceği kızlar yoktu, bu yüzden o da tek başına uzun yürüyüşlere çıkıp etrafı keşfediyordu. Bu gezintiler esnasında, siyah paltolu, silindir şapkalı, zarif bir beyefendi görüyordu. Pollyanna ona "Adam" ismini takmıştı. Küçük kız onu merak ediyordu çünkü bu adam her zaman tek başına, esrarengiz ve sessizdi. Bir gün onunla konuşmaya karar verdi. "Nasılsınız beyefendi?" diye sordu neşeyle.

"Ne kadar güzel bir gün, öyle değil mi?"

Adam şaşkınlıkla kıza baktı. "Bana mı diyorsun?"

"Evet! Bugün hava çok güzel dedim."

Yabancı homurdanarak oradan uzaklaştı. Pollyanna kolay pes eden biri değildi, sonraki karşılaşmalarda adamın ağzından birkaç laf almayı başardı. Fakat bir gün kendisini tanıtıp Pollyanna Whittier olduğunu söylediğinde, adam neredeyse koşarak kaçtı.

Küçük kız adamın bu hareketine epey şaşırdı ama kısa sürede unuttu çünkü teyzesi ona yeni bir görev vermişti: Hastalığı yüzünden yatağından kalkamayan zavallı Bayan Snow'a tavuk suyu çorbası götürmek.

"Yerinde olsam bu kadar heyecanlanmazdım," demişti Nancy, Pollyanna'ya. "O kadın gerçekten huysuzun teki! Kendisi için yapılan hiçbir şeyi beğenmez."

Yıkık dökük eve ulaşıp da kapıyı çaldığında

Bayan Snow'un kızı Mili açtı. Yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. Pollyanna'yı havasız, karanlık bir odaya götürdü. Hemşire hastayı yatakta oturtmuş, sırtına yastıklar yerleştirmişti.

"İyi günler!" dedi Pollyanna cıvıl cıvıl bir sesle. "Ben Bayan Harrington'un yeğeniyim. Size nefis bir tavuk suyu çorbası getirdim."

"Yazık değil mi bana?" dedi kadın sinirle. "Çorbaymış! Onun yerine haşlanmış tavuk olsaydı keşke!"

Pollyanna bir kahkaha patlattı. "Gerçekten mi? Nancy dedi ki haşlanmış tavuk olduğu zaman fırında tavuk, fırında geldiğinde ise çorbasını istermişsiniz."

Kadın, Pollyanna'yı daha iyi görmek için doğruldu. "Peki sen kimsin saygısız küçükhanım?"

Pollyanna hayat hikâyesini anlatmaya koyuldu.

"Gerçekten de tuhaf bir tipsin," dedi Bayan Snow. "Şu perdeleri aç da suratını göreyim!"

Pollyanna pencereleri açtı. "Neden karanlıkta oturuyorsunuz Bayan Snow?" diye haykırdı. "Bu kadar güzel olduğunuzu asla tahmin edemezdim!"

"Ben mi... güzelim?"

"Elbette siz! Gözleriniz öyle hoş ki! Saçlarınız simsiyah ve dalgalı! Bir tarasam..."

Bayan Snow'un karşı çıkmaya fırsatı olmadı: Pollyanna tarağı ve aynayı kapıp saçlarını taramaya başlamıştı bile. İşini bitirdiğinde vazodan bir karanfil aldı ve kadının saçına taktı.

Bayan Snow aynada kendine baktı. Aslında çok hoş biriydi ama bunu kabullenmek istemiyordu. "Çiçek hemen solacak. Başımı çevirirken hep yastığa sürtecek," diye homurdandı.

"O zaman her gün yenisini takarız. Şimdi mutlusunuz değil mi Bayan Snow?"

"Neden mutlu olacakmışım? Hayatımın sonuna dek yatağa mahkûm olduğum için mi?" Pollyanna düşünceli bir ifadeyle cevapladı.

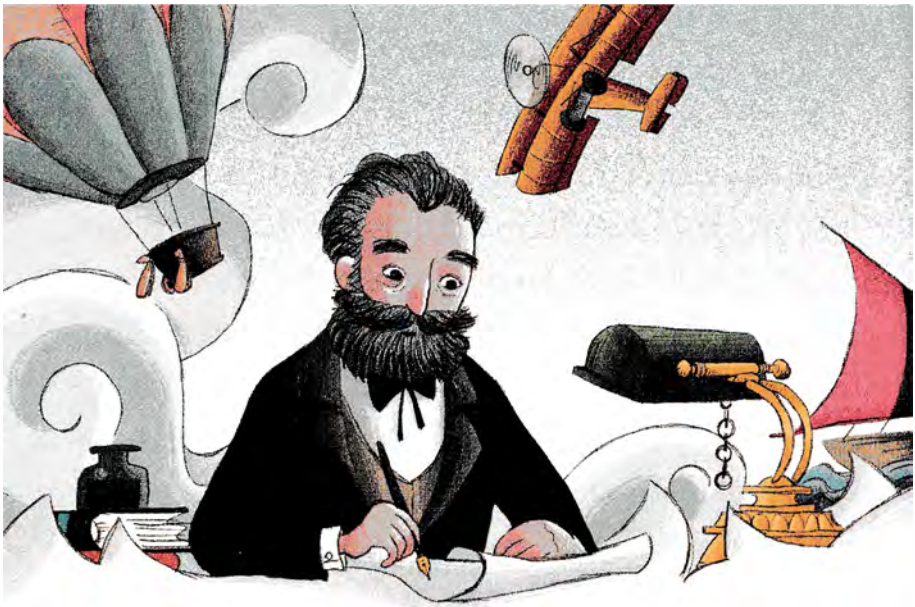
"Aslında sizin durumunuzda oyunu oynamak zor olabilir. Ama size mutlu olunacak bir neden bulacağız, görürsünüz. Şimdi gitmem gerekiyor, birkaç gün sonra gelirim. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Biraz sonra odaya giren Mili gözlerine inanamadı.

Taranmış ve çiçek takılmış saçıyla ışık saçan annesini neredeyse tanıyamamıştı.

Pollyanna o günden sonra düzenli olarak Bayan Snow'u ziyarete gitti. Zamanla Bayan Snow da bu ziyaretleri heyecanla bekler oldu. Küçük kız her seferinde ona farklı bir yemek götürüyordu. Kadının sert cevaplarına rağmen hep gülüyor ve şakalar yapıyordu. Bir gün ona oyundan bahsetti. Kadın gözlerini kapamış Pollyanna'yı dinlerken kirpiklerinden bir damla yaş süzüldü. Fakat küçük kız o sırada birlikte mutlu olmaya öylesine odaklanmıştı ki bunu fark etmedi bile.

* * *

Pollyanna, Nancy'ye Adam'la karşılaşmalarından bahsetti. "O adam sana selam mı veriyor?" diye haykırdı Nancy. "Ama o kimseyle konuşmaz ki! İsmi Jon Pendleton ve Pendleton Tepesi'ndeki kocaman evinde tek başına yaşıyor. Çok zengindir ama tam bir varyemezdir."

"Belki de basit yaşamayı seviyordur," dedi Pollyanna. "Bunda bir yanlışlık görmüyorum."

"Sanmıyorum. Tuhaf birisi diyorum sana. Dünyanın dört bir yanına uzun seyahatlere çıkıyor,

döndüğünde de gittiği egzotik yerler hakkında kitaplar yazıyor. Kimseyle görüşmüyor."

"Gerçekten mi?" diye sordu Pollyanna merakla. "Onu yakından tanımak isterdim doğrusu."

Temmuz günleri sakince geçip gitti.

Pollyanna yeni hayatından memnundu ve bunu sık sık teyzesine söylüyordu.

"Daha faydalı şeyler yapmalısın," dedi bir gün Bayan Poli. "Mesela daha iyi dikiş dikmeyi öğrenmelisin."

"*Faydalı* tam olarak ne demek teyze?"

"Yani sana yararı dokunan demek Pollyanna. Ne biçim sorular soruyorsun?"

"Mutluluk da her zaman faydalıdır, değil mi?"

"Tabii ki hayır!"

"O zaman sen oyunu asla sevmezsin teyzeciğim."

"Ne oyunu?"

"Oyunu bana babam..." Pollyanna kekeleyerek sustu.

Babasından bahsetmesi hâlâ yasaktı. Poli Teyze hemen ayağa fırladı.

"Dur, gitme teyze! Odama geldiğin için o kadar mutlu oldum ki!" dedi hemen küçük kız. "Burada halı, tablo veya ayna olmasa bile evin diğer odaları gibi burayı da sevmeyi öğrendim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Bayan Poli sertçe.

"Hiç... yani şey..." Pollyanna'nın bir an aklı karıştı. "Daha önce hep odamda öyle eşyalar olsun

istiyordum çünkü onlara hiç sahip olmamıştım. Ama şimdi anladım ki o eşyalar olmadan da gayet iyiyim."

"Ne saygısızsın Pollyanna!" diye bağırdı teyzesi. Topukları üzerinde döndü ve sinirden çılgına dönmüş halde odadan çıktı. "Haline bak..."

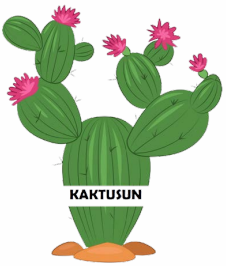
Ama günün kalanı boyunca Bayan Poli bir huzursuzluk hissetti. Yeğeninin sözleri sürekli kafasında dönüp duruyordu.

Akşama doğru Nancy'yi çağırdı.

"Pollyanna'nın eşyalarını odasının altındaki büyük odaya taşı. Bugünden itibaren orada kalacak," dedi.

Nancy söyleneni yerine getirmek için hemen harekete geçti. Kendi kendine tekrarlıyordu: "*Bu bir mucize! Bir mucize!*"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
YENİ ARKADAŞLAR

AĞUSTOS AYINDA Pollyanna sokakta terk edilmiş bir kedi ve yavru bir köpek buldu. Onları evde beslemesine izin vermesi için teyzesine yalvardı.

"Ev çok büyük, onların varlığını hissetmeyeceksin bile."

"Eminim bitleri pireleri vardır!" diyerek karşı koymaya çalıştı teyzesi.

"Hiç merak etme teyze, ben onlarla ilgileneceğim."

Pollyanna mutfağa giderek Nancy'yi evin yeni sakinleriyle tanıştırdı.

Kısa bir süre sonra, Pollyanna yine dışarıda ge-

zerken yolun kenarına oturmuş, bir sopayla oynayan küçük bir çocuk gördü.

"Merhaba," diye selamladı onu. "Ben Pollyanna. Senin adın ne?"

"Jimmy Bean," dedi çocuk ilgisizce.

"Nerede oturuyorsun?"

"Hiçbir yerde."

"Bu mümkün değil. Herkesin bir yeri yurdu vardır."

"Ama benim yok işte. Olsaydı burada, yerde oturuyor olmazdım. Yetimhaneden kaçtım. O kadar kalabalıktı ki içerisi, kimse benim yokluğumu hissetmemiştir."

Pollyanna buna çok üzüldü. "Peki ne yapacaksın? Sokakta yaşayamazsın."

"On bir yaşındayım, sağlıklıyım ve güçlüyüm. Bana iş verecek bir ev arıyorum, ama şimdiye dek beni kimse istemedi."

"Çok yazık! Bunun ne demek olduğunu iyi bilirim. Babam öldükten sonra Poli Teyzem olmasay-

dı...” Pollyanna birden durdu. Aklına bir fikir gelmişti. “Tabii ya! Teyzem sana evde bir yer bulur. O çok iyi ve cömert biridir.”

“Gerçekten mi?” dedi çocuk heyecanlanarak. “Ama ona çalışacağımı söyle, bana acımasını istemiyorum!”

Pollyanna eve doğru koşarken Jimmy de yorgun argın onu takip etti. İki çocuk nefes nefese eve girdiler.

“Teyze, bak kiminle tanıştım.”

Bayan Poli çocuğu görür görmez bembeyaz oldu. “Pollyanna! Bu da ne demek oluyor! Kim bu pasaklı çocuk?”

Jimmy Bean elbette böyle bir karşılama beklemiyordu, yavaşça kapıya ilerledi.

“Gidecek bir yeri yok. Bizim evimiz çok büyük. Onu burada misafir etmemiz sorun olmaz ki.”

“Kes artık Pollyanna! Getirdiğin

o pis hayvanlar yetmiyormuş gibi şimdi de bu çocuk çıktı! Bu kadarı da fazla!"

"Ben dilenci değilim," diyerek araya girdi Jimmy. "Sadece hayatımı kazanmak istiyorum. Yeğeniniz, sizin nazik ve iyi kalpli olduğunuzu, bana yardım edebileceğinizi söyledi. Ama görüyorum ki hiç de öyle değil. Hemen gidiyorum."

"Ah, teyze," diye homurdandı Pollyanna. "Mutlu olursun sanmıştım!"

Bayan Poli'nin tepesi iyice attı. "Mutlu olmak mı? Sürekli şu *mutlu* kelimesini tekrarlamayı kes artık! Beni iyice delirtmeye başladın!"

Pollyanna ağlamaya başladı ve çoktan sokağa çıkmış olan Jimmy'nin yanına gitti. Bir yandan ağlıyor, öte yandan çocuğu teselli etmeye çalışıyordu.

"Ben seni bırakmayacağım," diye söz verdi Jimmy'ye. "Yardım derneğindekilerle konuşurum. Onlar bir çaresini bulur, göreceksin."

İki küçük çocuğu pencereden izleyen Poli Teyze, kalbinde tuhaf bir boşluk hissetti, sanki bir şey kaybetmiş gibi.

Durumdan hemen haberdar edilen yardım derneğindeki kadınlar gayet net bir cevap verdiler.

"Bir yabancıyı evimize alacağımızı nasıl düşünürsün?" dediler küçük kıza.

"Ama onun kimsesi yok! Hem çalışmak istiyor, size yük olmaz."

"Yine de masrafları olacaktır. Ayrıca bu sene topladığımız parayı Hintli çocuklara bağışlamaya karar verdik."

"Ama Jimmy de bir çocuk!" diye ısrar etti Pollyanna. "Neden ona da yardım edemiyoruz?"

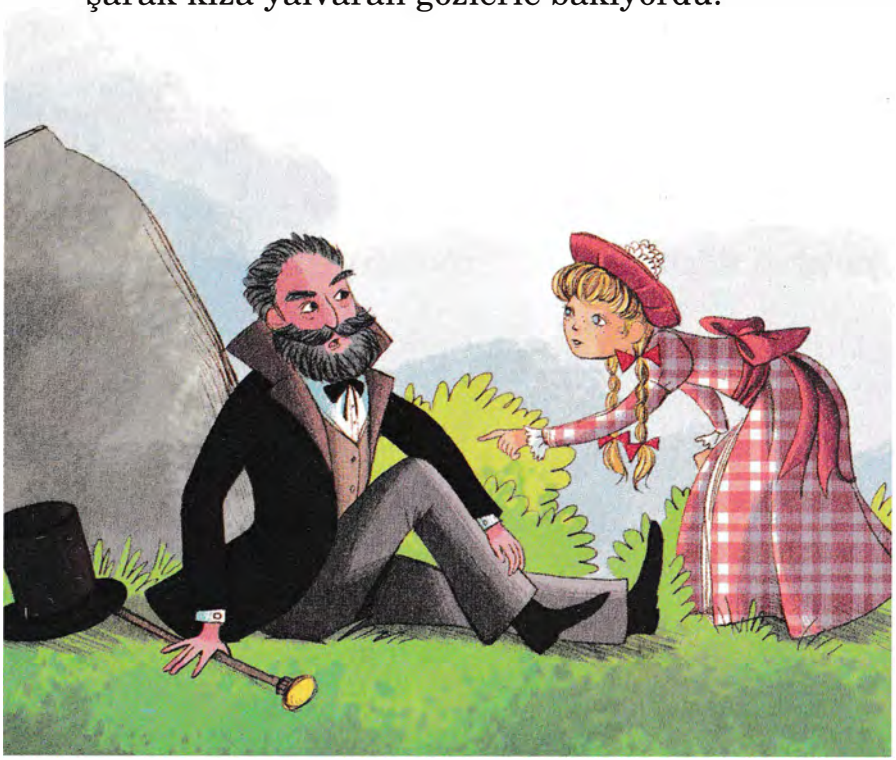
Tartışma uzun sürdü. Pollyanna ilk defa kazanamamıştı. Dernekten çıkarken kendini yalnız ve çaresiz hissetti. Jimmy'ye onu kimsenin istemediğini nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Eve de gitmek istemiyordu. Yürümenin çözüm bulmasına yarayacağını düşünerek ormana doğru ilerledi. Birden

bir köpek çalıların arasından koşarak fırladı ve Pollyanna'nın karşısına geçip havlamaya başladı. Küçük kız onu hemen tanıdı. Bu, Bay Pendleton'un köpeğiydi ve çok huzursuz görünüyordu.

"Ne oldu sana?" diye sordu köpeğin başını okşayarak.

Köpek sürekli uluyor, bir oraya bir buraya koşarak kıza yalvaran gözlerle bakıyordu.

Pollyanna onu takip etmesi gerektiğini anladı. Birkaç dakika sonra büyük bir kayanın dibine yığılmış birini gördü.

"Bay Pendleton!" diye bağırdı. Acısı yüzünden okunan adama yaklaştı. "Yaralı mısınız?"

"Hayır, manzarayı seyrediyorum," dedi adam dalga geçerek. Sonra, Pollyanna'nın endişeli ifadesini görünce yumuşadı. "Sanırım bacağımı kırdım ufaklık, yardıma ihtiyacım var. Şu patikayı takip ederek evime ulaşabilirsin." Kızın eline büyük bir anahtarlık tutuşturdu. "Kapıyı aç ve çalışma odama gir. Yazı masasının yanında telefon defteri var. Oradan Doktor Chilton'un numarasını bul ve onu ara. Olan biteni anlat."

"Hemen gidiyorum Bay Pendleton," dedi Pollyanna. "Çok hızlı olacağım, hiç merak etmeyin."

Küçük kız eve ulaşana dek tüm gücüyle koştu. Doktorun evinin kapısını açıp içeri girince kendini karanlıkta buldu. Dağınık ve ışık almayan odaların pencerelerine, gün ışığının içeri girmesini engelleyen kalın, tozlu perdeler asılıydı. Pollyanna şans eseri telefon defterini buldu, Doktor Chilton'u aradı ve olayı detaylıca anlattı.

Sonra hemen ormana, yaralının yanına geri döndü.

"Ne çabuk geldin. İçeri giremedin mi?" diye sordu Bay Pendleton her zamanki sıkkın ses tonuyla.

"Her şey yolunda," dedi Pollyanna gülümseyerek. "Doktor geliyor."

Küçük kız adamın başını alıp dikkatlice dizlerine koydu. Bay Pendleton rahat bir nefes aldı. Yüzü bembeyazdı, çektiği acıyı belli etmemeye çalışıyordu.

Güneş batarken, yolun başında sedye taşıyan üç kişi belirdi. Aralarından en uzunu onlara doğru yaklaşıp gülümsedi. İyi giyimli, hoş görünümlü bir adamdı.

"Ben Doktor Chilton. Bakıyorum da burada cesur bir hemşire varmış. Teşekkürler küçükhanım!"

"Pek bir şey yaptığım söylenemez," dedi Pollyanna, "ama burada olduğum için mutluyum."

"Ben de," dedi doktor. Yaralının üzerine eğildi ve muayeneye başladı.

Eve dönünce Pollyanna başından geçenleri teyzesine anlattı.

"John Pendleton mu?" diye bağırdı Bayan Poli.

"Ona da tavuk suyu çorbası götürmek istediğini söyleme şimdi!"

"Neden olmasın? Biliyorum, bazen biraz kaba davranıyor, ama çok cesur birisi. Lütfen! Bunun benim fikrim olduğunu söylerim ona."

"Zaten öyle!" dedi teyzesi sertçe.

Uzun bir sessizlik oldu. Pollyanna sürekli bacaklarını sallayıp duruyordu. Bayan Poli sadece yeğeninin yanındayken hissettiği o zayıflığı hissetti yine.

"Peki o zaman Pollyanna. Madem o kadar istiyorsun, ona çorba götürebilirsin. Ama benim göndermediğimi mutlaka belirt!"

Pollyanna teyzesinin boynuna atladı. "Tabii ki teyzeciğim, teşekkürler teyzeciğim!"

Pollyanna elindeki tepsiyi zafer edasıyla taşıyarak Bay Pendleton'un evine girdi. Ev değişmişti: Bir kadın temizlik yapıyordu, perdeleri ve pencereleri sonuna kadar

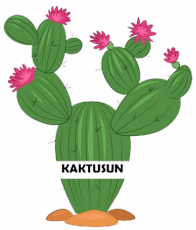
açmış, ortalığı derleyip toplamıştı.

Doktor küçük kızı sıcak bir gülümsemeyle karşıladı.

"Hoş geldin Pollyanna! Sanırım hastamız için en iyi ilaç sensin!" dedi kıza odada eşlik ederken.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
GEÇMİŞİN GİZLERİ

POLLYANNA, uzun ve yağmurlu bir günün ardından, teyzesinin saçı başı rüzgârda dağılmış ve yanakları kızarmış bir halde eve girdiğini gördü. Saçlarını her zamanki gibi toplamadığında bambaşka birine benziyordu.

"Teyze, ne kadar da güzelsin!" dedi teyzesinin etrafında zıplarken. "Saçlarını hiç toplama artık!"

Bayan Poli kendini bir anda aynanın önünde, uzun kıvırcık saçları Pollyanna tarafından taranır bir halde buldu.

"Dernektekilere Jimmy'yi anlatmışsın, bana söylediklerinde çok utandım!" dedi teyzesi.

"Nedenmiş? Asıl utanması gereken onlar!

Jimmy de bu ülkenin vatandaşı ve ona sahip çıkmamız gerekiyor! Teyzeciğim, baksana ne kadar güzel oldun!"

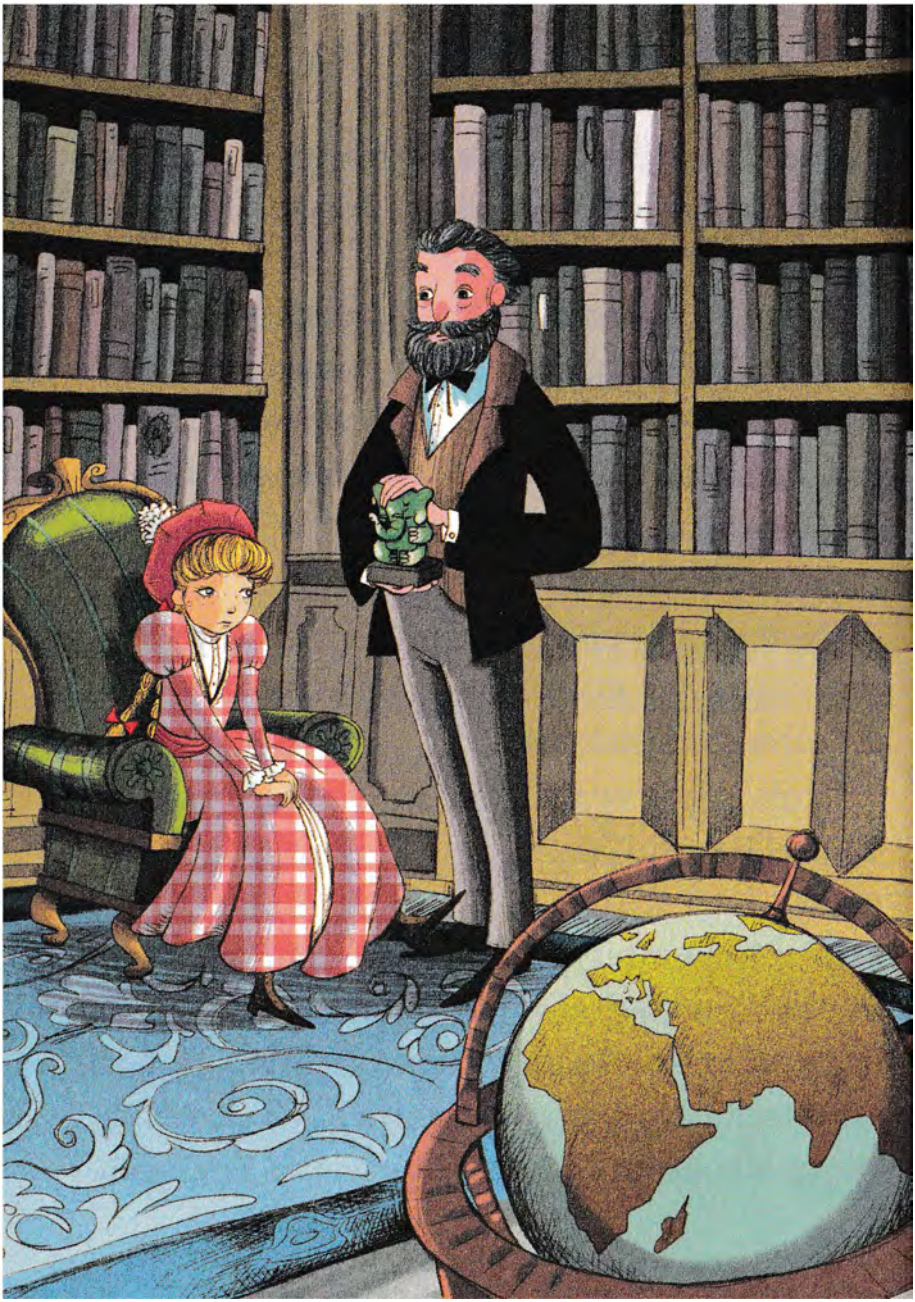
Bayan Poli aynaya bakınca gözlerine inanamadı. Açık saç ona gerçekten de yakışmıştı. Tam o sırada doktorun verandadan onu seyrettiğini fark etti. Adam görüldüğünü anlayınca küçük bir çığlık atıp kaçtı.

Pollyanna şaşırdı ve doktorun peşinden gitti.

"Neden bu şekilde kaçtığınızı anlamadım. Teyzemin yeni saç modeli ona çok yakışmamış mıydı?" diye sordu doktora.

"Evet," dedi adam kısık sesle. "Gerçekten de çok hoş olmuştu."

Pollyanna'nın Bay Pendleton'u ziyaretleri devam ediyor, adam her ziyareti heyecanla bekliyordu. Bir gün seyahatleri esnasında topladığı değerli eşyaları küçük kıza göstermek için bir sandık çıkardı. Hindistan'dan aldığı bir yeşim taşı biblo-

sundan bahsederken, Pollyanna ona dernektekilerin Jimmy ile ilgilenmediklerini söyledi.

Bay Pendleton onu dikkatle dinledi.

"Biliyor musun tatlım," dedi küçük kızla vedalaşırken. "O kadar yalnızım ki senin ziyaretlerin günlerime anlam kattı. Başta kim olduğunu öğrendiğimde gelmeni istememiştim, çünkü unutmak istediğim bir geçmişi hatırlatıyordun bana. Ama şimdi varlığın beni mutlu ediyor."

Pollyanna bu konuşmayı Nancy'ye anlattı.

"Buldum!" diye haykırdı Nancy. "Bay Pendleton, eskiden Bayan Poli'yi seviyordu!"

"İmkânsız! Teyzem ona katlanamıyor!"

"Palavra! Tom dedi ki Bayan Poli gençken buralardan biriyle nişanlanmış ama kim olduğunu bana söylemek istemedi. Bay Pendleton senin ismini öğrenince garip davranmadı mı? Ona unutmak istediği şeyleri hatırlattığını söylemedi mi? İşte, gün gibi ortada Pollyanna! Bay Pendleton ile teyzen nişanlıydılar, ama bir şekilde aşk

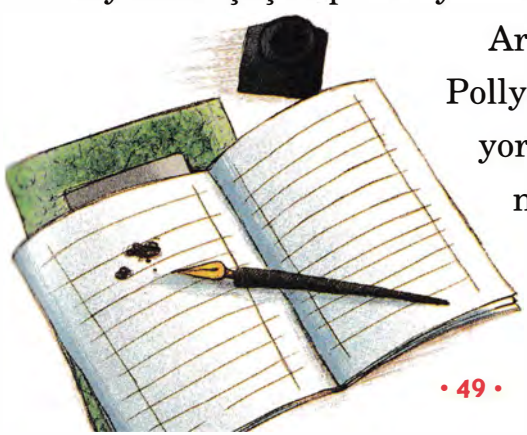
hikâyeleri bitti. Onları barıştırabilsen ne kadar da güzel olur!"

Pollyanna hiçbir şey söylemedi, ama teyzesi onun tüm akşam boyunca tuhaf bir şekilde düşünceli olduğunu fark etti.

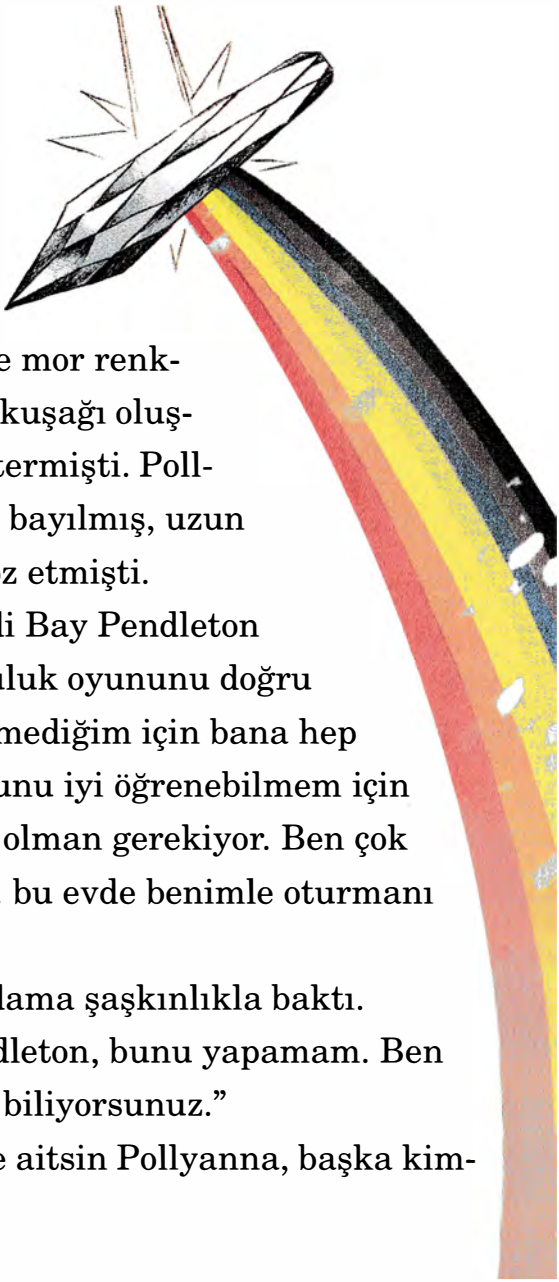

BEŞİNCİ BÖLÜM
MUTLULUK SÖZCÜKLERİ

SONBAHARDA Pollyanna okula başladı. Arkadaşları ve öğretmenleriyle gayet iyi anlaşıyordu. Okulun, tahmin ettiğinin tam aksine *canlı* bir yer olduğuna karar vermişti ve öğrenmeyi çok seviyordu. Her gün yenilikler yaşıyor ve başından geçenleri akşam yemeğinde teyzesine anlatıyordu. O dur durak bilmeyen neşeli gevezelikleriyle teyzesini şaşırtıp duruyordu.

Artık Bay Pendleton da Pollyanna'yı kızı gibi seviyordu. Bir gün, pencerenin kenarına avizenin kristal taşlarından birini koymuştu ve

küçük kıza, ışığın kristalin içinden geçerken mavi, yeşil, kırmızı ve mor renklere ayrılıp gökkuşağı oluşturduğunu göstermişti. Pollyanna bu keşfe bayılmış, uzun süre bundan söz etmişti.

"Tatlım," dedi Bay Pendleton bir gün. "Mutluluk oyununu doğru düzgün öğrenemediğim için bana hep kızıyorsun. Oyunu iyi öğrenebilmem için senin yanımda olman gerekiyor. Ben çok düşündüm ve... bu evde benimle oturmanı istiyorum."

Pollyanna adama şaşkınlıkla baktı. "Ama Bay Pendleton, bunu yapamam. Ben teyzeme aitim, biliyorsunuz."

"Sen kendine aitsin Pollyanna, başka kim-

seye değil. Bayan Poli izin verirse benimle kalır mısın? Ne kadar mutlu olurum! Biliyor musun, seneler önce birini sevmiştim ve onu bu eve getirmeyi istiyordum, ama işler umduğum gibi gitmedi. Bir evin canlı olması için bir kadına veya çocuğa ihtiyacı vardır."

Pollyanna sevinçle ayağa kalktı. "Ben her şeyi anlamıştım Bay Pendleton! Poli Teyzemin buraya taşınması için elimden geleni yapacağım. Üçümüz gerçek bir aile olacağız!"

"Bayan Poli mi? Ama... Hayır... Lütfen ona bir şey söylemeyeceğine yemin et."

"Tabii ki söylemem! Anlıyorum, bunu ona söylemeyi kendiniz istersiniz elbette!"

Pollyanna yanıt beklemeden sevinçle koşarak çıktı.

Sır tutmasını pek beceremediği için birkaç gün sonra bu konuşmayı Doktor Chilton'a anlattı.

Doktor, küçük kızı sonuna kadar dinledi ve alçak sesle sordu.

"Teyzeni kastettiğine emin misin?"

"Evet ve çok mutluyum!"

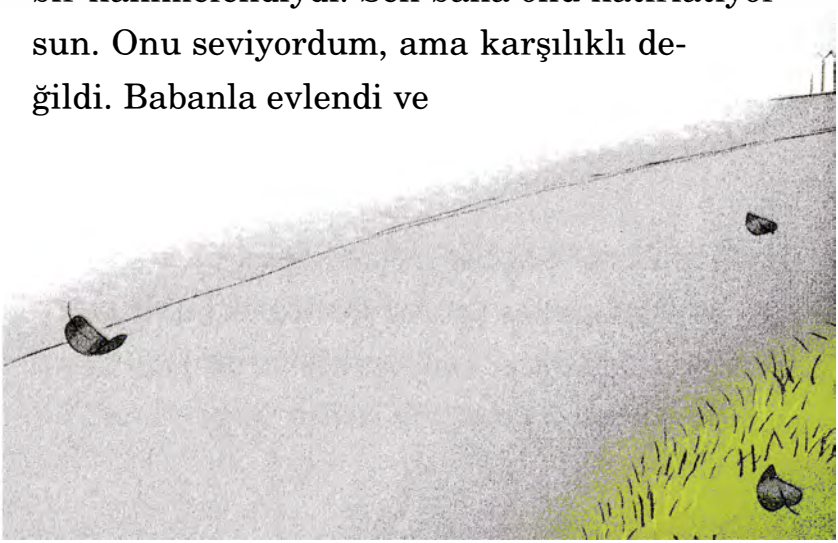
"Bunu hiç fark etmemiştim..." diye mırıldandı doktor.

Pollyanna doktorun yüzündeki üzgün ifadeyi görünce kafası karıştı. Bu sırra birkaç gün sonra Bay Pendleton'un kendisi açıklık getirdi.

"Bir şeyi düzeltmek istiyorum," dedi. "Sana bahsettiğim kişi teyzen değil, annendi."

"Annem mi?"

Adam nazikçe gülümsedi. "Evet, o muhteşem bir hanımefendiydi. Sen bana onu hatırlatıyorsun. Onu seviyordum, ama karşılıklı değildi. Babanla evlendi ve

onunla başka diyarlara gitti. Dünyam başıma yıkıldığı için hayatıma yapayalnız devam etmek istedim. Bir gün hayatıma sen girdin, hem annen hem de o çok sevdiğin kristaller gibi ışık saçıyordun.

Kahkahalarınla gri hayatıma renk kattın. Bu nedenle benimle kalmanı istiyorum."

Pollyanna'nın gözleri doldu.

"Ah, Bay Pendleton çok isterdim ama gelemem. Teyzem bensiz ne yapar?"

"Hah!" dedi Bay Pendleton acı acı. "Bence üstesinden gelebilir. Hem de benden çok daha iyi!"

Pollyanna o gün eve dönerken çok üzgündü. Bay Pendleton'a, işlerinde ona yardımcı olması ve evi canlandırması için yanına Jimmy'yi almasını teklif etmişti ama adam yanıt vermemişti.

Pollyanna küçük arkadaşının sürekli yetişkinler tarafından reddedildiğini düşünürken, bir ağacın dibine oturmuş ve yüzünü ellerinin arasına almış Bay Ford'u gördü.

"Bay Ford! Bacağınız falan kırılmadı değil mi?" diye bağırdı adamın yanına koşarken.

"Hayır, tatlım. Hiçbir yerim kırılmadı. En azından bir doktorun tedavi edebileceği bir rahatsızlık değil."

Pollyanna kaşlarını çatarak adama baktı.

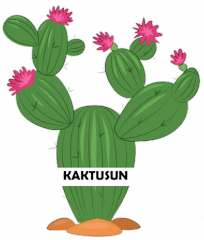
"Bu yüz ifadenizi babamda pek çok defa görmüştüm. Özellikle de çevresindeki insanlar onu hayal kırıklığına uğrattığında gözlerinde hep bu üzüntülü bakış olurdu."

"Öyle mi?" Bay Ford etrafına bakındı. Ortalık sessizdi. "Evet, çok endişeliyim Pollyanna. Etrafımdakileri, komşularımızı hep daha iyi davranmaları için sürekli destekliyorum, onlara yardımcı oluyorum, sitem ediyorum, ama bazen boşa kürek çekiyormuş gibi hissediyorum."

Pollyanna bu iyiliksever adama da tıpkı tanıştığı herkese yaptığı gibi, mutluluk oyunundan bahsetti.

Ayrılırken, Bay Ford kendini çok daha iyi hissediyordu. Artık çevresindekilere sitem etmeyecek, onları herkesin ve her şeyin içindeki en iyiyi bulmaya teşvik edecekti sadece. Tıpkı yeni küçük arkadaşı Pollyanna'nın ona öğrettiği gibi.

ALTINCI BÖLÜM
KAZA

EKİM AYININ SON GÜNÜ, okul dönüşünde, Pollyanna karşıdan karşıya geçerken, yolun boş ve arabaların yeterince uzakta olduğunu düşündü. O sırada olanları kimse açıklayamazdı: Pollyanna'ya hızla gelen bir araba çarptı ve küçük kız bayıldı. Onu çok sevdiği odasına taşıdılar ve korkudan bembeyaz olmuş Poli Teyze ile ağlayan Nancy, kızın giysilerini değiştirdiler.

Hemen Doktor Warren'ı çağırdılar. Doktor uzun uzadıya bir muayeneden sonra küçük kızın durumunun ne kadar ciddi olduğunun zamanla anlaşılacağını söyledi. Bayan Poli yeğeninin yanından ayrılmıyordu. Tatlı tatlı konuşuyor, ona sevgiyle bakıyordu. Küçük kız sonunda gözlerini açtı ve

teyzesinin endişeli bakışlarla üzerine eğilmiş olduğunu gördü.

"Poli Teyze, ne oluyor? Neden yataktayım?" Pollyanna doğrulmaya çalıştı ama gücü olmadığı için yastığın üzerine geri düştü.

"Kıpırdamamalısın birtanem," dedi teyzesi kızın solgun yüzünü okşarken. "Bir kaza geçirdin. Sana araba çarptı, dinlenmen gerekiyor."

"Ah... Evet..." Pollyanna hatırlamaya çalıştı. "Koşuyordum, sonra ne oldu hiç hatırlamıyorum!"

"Şimdi düşünme bunları. Haydi, uyu."

"Poli Teyze, uyuyamıyorum. Bacaklarımı hissetmiyorum!"

Bayan Poli, yatağa doğru ciddiyetle ilerleyen hemşireye ağlamaklı gözlerle baktı.

"Şimdi uyu bakalım küçükhanım. Çok soru sordun. Sakin olmalısın. Ben seninle ilgilenecek

olan hemşireyim, ismim Bayan Hunt. Bu da iyileşmek için içmen gereken ilaçlar."

"Yarın okula gidebilecek miyim?" diye sordu Pollyanna.

Bayan Poli hıçkırıklarına hakim olamadı.

"Yarın mı? Duruma göre bakarız," dedi hemşire. Pollyanna'nın gözleri ilaçların etkisiyle kapanmaya başlamış, tatlı bir uyku bastırmıştı.

Günler geçtikçe küçük kızın yüzü eski rengini kazanıyor ama bedeni hâlâ kıpırdayamıyordu.

Pollyanna başına gelenlerin ciddiyetinden habersiz "Bacaklarım kırıldığı için mutluyum," dedi teyzesine. "Bayan Snow gibi hayatım boyunca yatağa mahkûm olmayacağım en azından. Ayrıca suçiçeği veya kızamık olmaktan iyidir..."

Güçlenmek için en sevdiği oyunu oynamaya devam ediyor, yakalanmadığına mutlu olduğu hastalıkları bir bir sayıyordu.

"Biliyor musun Poli Teyze, kaza geçirdiğim için

mutluyum!" diye haykırdı bir gün.

"Pollyanna, neler diyorsun sen?"

"Evet, çünkü artık bana *birtanem* diyorsun. Bugüne dek beni kimse böyle çağırmamıştı, yardım derneğindekiler bile."

Gözyaşlarını tutamayan teyzesi aceleyle odadan çıktı.

Bay Pendleton özellikle uzak durduğu bu eve daha önce hiç gelmemişti ama şimdi Pollyanna'nın hatırı için bunu yapmaya karar verdi.

Bayan Poli onu salonda, biraz gergin bir ses tonuyla karşıladı.

"Yeğeninizle ilgili bilgi almaya geldim," diye açıkladı adam.

"Durumu şimdilik sabit. Doktor Warren, başka bir uzman tarafından ikinci bir muayeneden geçmesini istiyor. Pollyanna bacaklarını oynatamıyor."

Bay Pendleton'un yüzünü acı dolu bir ifade kapladı.

"Peki ya yavrucak, o ne diyor?"

"Henüz farkında değil. Kesin bir teşhis konmadan onu endişelendirmek istemiyorum."

Bay Pendleton, Pollyanna'nın ziyaretlerinin onun için ne kadar önemli olduğunu anlatmaya başladı. Küçük kızın onun yanına taşınmasını istediğini Bayan Poli'ye itiraf etti. Kadın nefesini tutarak dinledi.

"Peki ya Pollyanna ne dedi?"

"Sizinle kalmak istediği için reddetti. Şimdi size veda ediyorum. Lütfen bir teşhis konar konmaz bana haber verin."

Pollyanna başka bir doktorun daha muayene için geleceğini duyunca, Doktor Chilton'un da gelmesi için ısrar etti.

"Kesinlikle hayır!" dedi Bayan Poli. "Senin için her şeyi yaparım ama bunu benden isteme. Sana anlatamayacağım sebepler yüzünden Doktor Chilton'u çağıramam. Ayrıca kendisi yeni gelecek olan doktor kadar bilgili değil."

Pollyanna üzgün bir ifadeyle teyzesine baktı.

"Ama Doktor Chilton da başarılı birisi! Bu ara-

lar uzun uzun düşündüm ve sonunda anladım: Bay Pendleton annemi seviyordu, ama doktor da seni seviyor teyze. Ne zaman senden bahsetsem alt üst oluyor. Sen de onu seviyorsun. İşler neden istediğiniz gibi gitmedi bilmiyorum, ama bu kaza sayesinde belki tekrar barışırsınız."

"Pollyanna! Sen neler diyorsun?" Teyzesi kıpkırmızı kesildi. "Kusura bakma ama bu sefer benim dediğim olacak!"

Yeni gelen doktor nazik biriydi. Pollyanna'yı dikkatle muayene etti. Sonra Bayan Poli ile Doktor Warren'a başıyla işaret etti ve hepsi birlikte konuşmak için kapının önüne çıktılar. O sırada kedi, kapı aralığından içeri girdi ve Pollyanna aralanan kapıdan teyzesinin çaresiz haykırışını duydu. "Hayır, doktor! Ne diyorsunuz? Bir daha yürüyemeyecek mi? Bu mümkün değil!"

"Teyzeciğim, teyzeciğim!" Pollyanna korkuyla bağırdı. "Ne dedin? Lütfen, yanıma gel!"

Bayan Poli, yeğeninin her şeyi duyduğunu fark edince düşüp bayıldı.

Hemşire, Pollyanna'nın yanına koştu.

Korkudan bembeyaz olmuş küçük kız, hemşireye teyzesini çağırması için yalvardı.

"Az önce ne söylediğini öğrenmek istiyorum. Doğru mu duydum? Artık yürüyemeyecek miyim?"

Hemşire gerçeği söyleyecek gücü kendinde bulamadı. "Tatlım, bu kesin değil! Doktor yanılıyor olabilir!"

"Ama ya haklıysa? O zaman nasıl okula gideceğim? Bayan Snow ve Bay Pendleton'u nasıl ziyaret edeceğim?" Pollyanna çaresizce ağlamaya başladı. "Babam her olaya olumlu yönden bakmam gerektiğini söylemişti ama bu olanlar... Daha kötü ne olabilir bilmiyorum!"

Pollyanna bir yandan konuşuyor, öte yandan da hemşirenin verdiği ilaçları usluca içiyordu. Sonunda uyuklamaya başladı.

Nancy son haberleri çaresizce Bay Pendleton'a iletti, adam da üzüntüsünden kendini eve kapattı.

Kötü haber hızla yayıldı. Kısa sürede çevrede konuşulan tek konu haline geldi. Kasaba halkı üzüntüden sarsılmıştı, çünkü en umutsuz kişilere bile oyunuyla mutluluğu tattıran bu küçük kızı hepsi çok seviyordu.

Bayan Poli'nin tanımadığı adamlar ve kadınlar Harrington Köşkü'ne akın etmeye başladılar. Herkes küçük kızı ziyaret etmek, teselli etmek veya ona bir oyuncak vermek istiyordu. Pollyanna ziyaretçi kabul edemediği için Bayan Poli hepsini salonda ağırlıyor, teker teker teşekkür ediyordu.

Milly onu ziyarete gelip annesinden selam getirdi ve Bay Pendleton da Jimmy'yi yanına aldığını Pollyanna'ya haber vermek için uğradı.

"Eminim Jimmy'yi evlat edindiğimi ve oğlanın hayatıma neşe kattığını duymak Pollyanna'yı mutlu edecektir," dedi Bay Pendleton, Bayan Poli'ye.

Teyzesi, yeğenini tanıyan ve seven ne çok insan olduğunu görünce çok etkilendi. Ziyaretler arasında bir fırsat bulup hemen Nancy'nin yanına gitti.

"Bana şu oyundan bahset Nancy. Görünüşe göre kasabada oyunu bilmeyen sadece ben kalmışım."

Nancy kadının yüzüne baktı ve o ciddi ifadesini tamamen kaybettiğini, gergin bakışlarının derinlerde değiştiğini fark etti. Sonra en baştan başlayarak ona oyunu ve koltuk değneklerinin hikâyesini anlattı. Bayan Poli onu dikkatle dinledi.

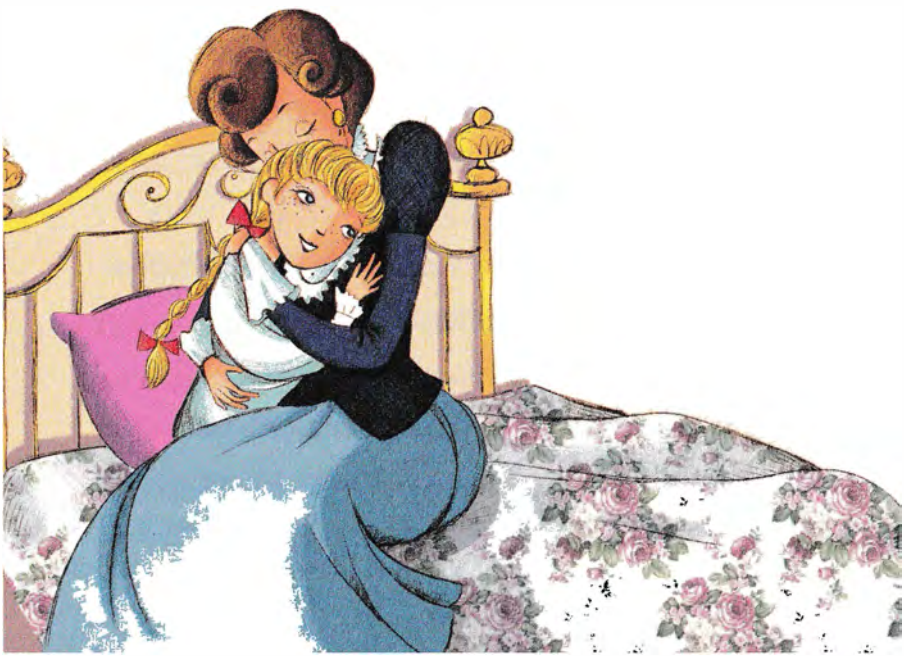
"Neden Pollyanna bana bundan hiç bahsetmedi?" diye sordu.

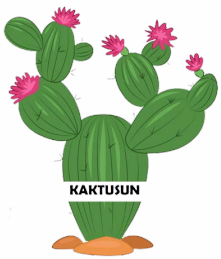
"Çünkü babasından bahsetmesini yasaklamıştınız ve oyunu icat eden babasıydı."

"Pekâlâ. Artık bu oyunu bir kişi daha oynayacak," dedi Bayan Poli. Ayağa kalktı ve aceleyle mutfaktan çıktı. Yeğeninin odasına girdi ve yatağa oturup kızın saçlarını okşadı.

"Nancy bana oyundan bahsetti. Bence bu çok güzel bir oyun birtanem. Ben de bundan sonra seninle oynayacağım."

"Ah, Poli Teyzeciğim!" Pollyanna kollarını kadının boynuna doladı. "Ne kadar mutlu oldum bilemezsin! O kadar uzun süredir bunu..." Sözünü bitiremedi çünkü teyzesi ona sımsıkı sarılmıştı.

YEDİNCİ BÖLÜM
UMUT

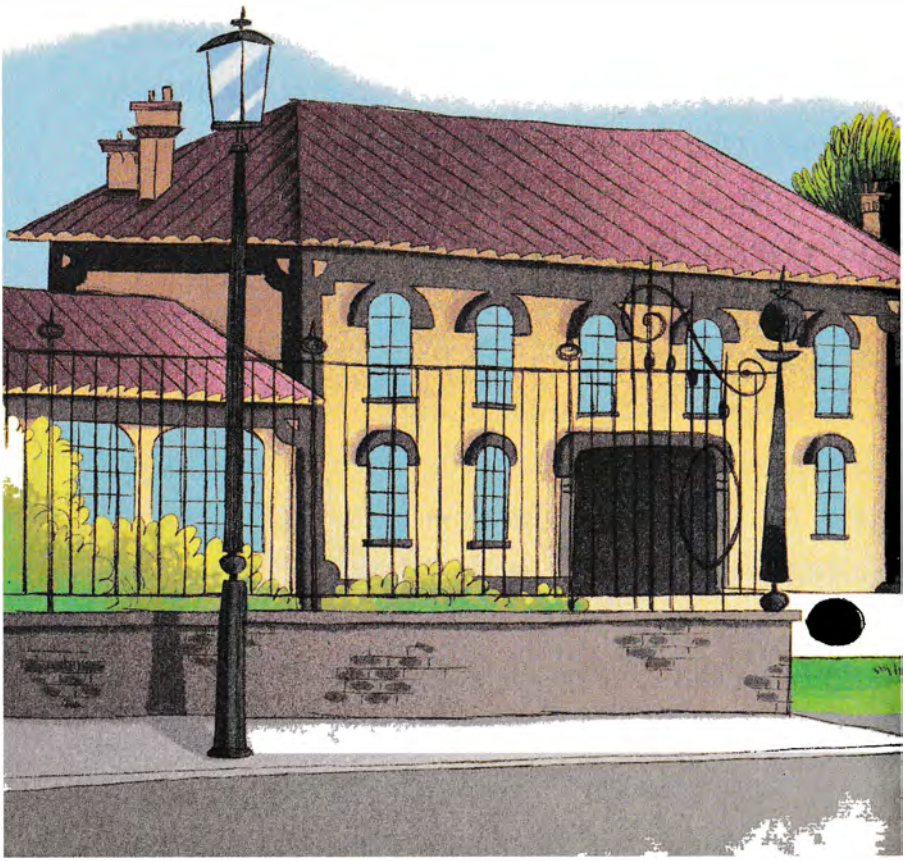
KIŞ GÜNLERİ bitmek bilmiyordu. Yataktan kımıldayamayan Pollyanna bu zamanları atlatmanın cesurca yollarını arıyordu.

Bir sabah Jimmy, Bayan Poli ile görüşmek için Harrington Köşkü'ne geldi. Küçük çocuk, Bay Pendleton ile Doktor Chilton arasında geçen bir konuşmaya kulak misafiri olduğunu söyledi. Doktorun Pollyanna'nınki gibi vakalarda uzmanlaşmış bir tanıdığı olduğunu ve onları başarıyla tedavi ettiğini heyecanla anlattı. "Doktor Chilton Pollyanna'yı ziyaret etmekten çekiniyor, çünkü sizin onu görmek istemediğinizi biliyor. Pollyanna'nın tekrar yürüyebilmesi için bir umut var, anlamıyor musunuz?"

Bayan Poli kızardı. “Ama ben...” diye homurdandı. “Ama ben bilmiyordum ki!”

“O zaman ben doktora haber verebilirim, değil mi?” diye atıldı hemen çocuk.

“Şimdi evine dön Jimmy. Biraz düşünmeliyim. Bana ilettiklerin için teşekkür ederim.”

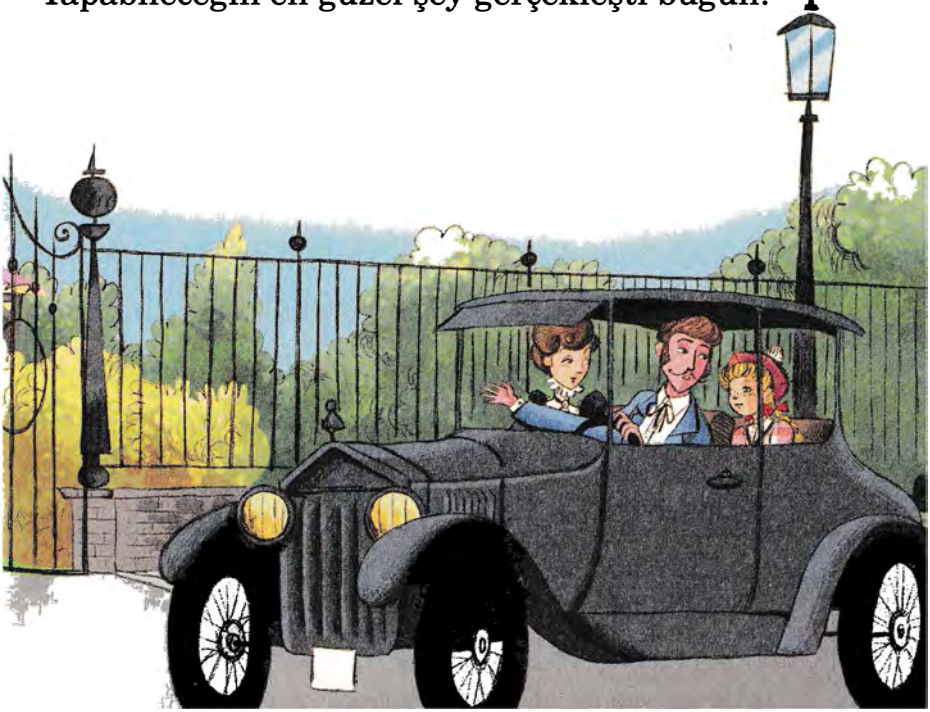

Pollyanna odasına Doktor Chilton'un girdiğini görünce gözlerine inanamadı.

"Doktor Chilton! Sizi gördüğüme ne kadar mutlu oldum! Ama teyzem..."

"Hiç merak etme canım, her şey halloldu," dedi Bayan Poli.

Doktor Chilton, Pollyanna'nın ellerini tuttu. "Küçüğüm benim," diye fısıldadı duygulanarak. "Yapabileceğin en güzel şey gerçekleşti bugün!"

Pollyanna teyzesine baktı ve onun değiştiğini fark etti: Gençleşmiş, güzelleşmişti ve gülümsüyordu. Ama o an hiçbir şey düşünmek istemedi çünkü artık Doktor Chilton onu muayene etmeye geliyordu.

Akşama doğru Bayan Poli gülümseyerek yeğeninin yanına geldi. "Birtanem, haberi ilk öğrenen sen ol istedim. Doktor Chilton yakında senin enişten olacak. Tüm bunlar tamamen senin sayende gerçekleşti! Tekrar görüştük, konuştuk ve geçmişteki anlaşmazlıkları silip attık. İşte, oyunun bir mucize daha gerçekleştirdi! O kadar mutluyum ki tatlım!"

Birbirlerine uzun uzun sarıldılar. Bayan Poli sözlerine devam etti: "Güzel bir haberim daha var. Önümüzdeki hafta uzun bir seyahate çıkacaksın. Kliniğinde sana benzeyen vakaları tedavi eden ünlü bir doktora götüreceğiz seni. Doktor Chilton'un çok yakın bir arkadaşı, bakalım senin için neler yapabilecek!"

Sevgili Poli Teyze ve Tom Enişte,

Artık rüya değil! Yürüyebiliyorum! Aylarca tedavi gördükten sonra bugün ilk kez yataktan kalkıp pencereye doğru birkaç adım attım. Doktorlar ve hemşireler çok sevindiler, duygulanıp ağladılar. Ben de sevinçten haykırmak istedim. Düşünebiliyor musunuz? Aslında bu henüz bir başlangıç, ama tekrar yürüyebileceğim ve yakında eve dönebileceğim anlamına geliyor! Artık kaza geçirdiğim için üzülmüyorum, bacaklarımı tamamen kaybetmemiş olduğuma şükrediyorum!

İkinize de öpücüklerimi yolluyorum.

Yakında görüşürüz!

Pollyanna

YAZARLAR HAKKINDA

Eleanor Hodgman Porter

Çocuk kitapları yazarı Eleanor H. Porter 1868 yılında Amerika'da doğdu. Birkaç yıl konsevatuar eğitimi gören yazarın ilk öyküleri dergilerde ve gazetelerde yayınlandı. Çocuk kitapları dışında, macera romanları ve romantik öyküler yazdı. İyimser, neşe saçan, nitelikli yapıtlarıyla kendini sevdiren Eleanor H. Porter kendi hayatını ve duygularını anlattığı *Pollyanna* adlı eseri ile ün kazandı.

Yazıldığı yıldan beri pek çok dile çeviren ve çocukların çok sevdiği yapıtların başında gelen Pollyanna, ülkemizde de en çok okunan ve sevilen klasik çocuk romanlarından biridir.

Sabina Colloredo

İtalyan çağdaş çocuk edebiyatının sevilen yazarı Sabina Colloredo çocuklar için otuzu aşkın eser kaleme aldı. Çeşitli yayınevlerinden öyküleri, şiirleri ve romanları yayınlanan yazarın birçok eseri farklı dillere çevrildi ve edebiyat ödülleri kazandı.

Sabina Colloredo hâlen Milano'da yaşamakta ve çocuklar için öyküler yazmaya devam etmektedir.